

Marian Płachecki

"Teoretyczne problemy radia jako forma przekazu", Jan Trzynadlowski, "Acta Universitatis Wratislaviensis" No 298, "Prace Literackie" XVII, Wrocław 1975 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 19/2 (60), 143

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/1/ TRZYNADŁOWSKI Jan: Teoretyczne problemy radia jako forma przekazu. "Acta Universitatis Wratislaviensis" No 298. Prace Literackie XVII. Wrocław 1975, s. 131-138.

Technika zapisu utworów literackich pisanych bądź utrwalanych magnetycznie wpływa na przebieg odbioru, lecz nie na samą "istotę dzieła". W przypadku filmu natomiast, stwierdza autor nawiązując do popularnej tezy Mac Luhana, "technika zapisu warunkuje jego znaczenie i charakter". Wyróżnia następnie trzy wyznaczniki sposobu przekazywania tekstów: "instrumentalny" (poprzez środki wobec przekazu zewnętrzne), "formalny" (poprzez "formę podawczą" przekazu i jego delimitację wewnętrzną) oraz "immanentny" (poprzez stereotypy gatunków artystycznych). Swoiste dla radia powiązania trzech tych kategorii prowadzą do definicji ujmującej sztukę radiową jako "połączenie uaktywnionego fonicznie tekstu z odpowiednią aparaturą, dostosowaną do aktu nadawania i odbierania".

BP/60/9

M.P.

/1/ WIEGANDT Ewa: Rubryki porad sercowych. "Teksty" 1975 nr 4 s. 109-127.

Przedmiotem rozważań są rubryki porad sercowych w popularnych pismach kobiecych: "Przyjaciółce", "Zwierciadło", "Filipince". Analizy - przeprowadzone w oparciu o teorie opowiadania Todorova i Barthesa oraz poglądy teoretyczne na temat relacji osobowych w dziele literackim Balcerzana i Okopień-Sławińskiej - prowadzą do ujawnienia cech wspólnych gatunku nazywanego "pocztą serc". Autorka opisuje kolejno sytuację komunikacyjną, schematy narracyjne przytaczanych historii miłosnych, sposoby narracji, środki retoryczne. Znamienne dla "poczty serc" cechy to: uproszczone, zdroworozsądkowe rozumowanie, relatywizm moralny i styl eufemistyczny. Analizowane rubryki porad uczuciowych charakteryzuje skrajne skonwencjonalizowanie i podejmowanie terapeutycznych funkcji romansów sentymentalnych.

BP/60/10

K.D.